

DÉ THRILLERSENSATIE UIT ZWEDEN

EMELIE SCHEPP

DE AUTEUR VAN **MEMENTO** EN **NARCOTICA**

ALTER EGO

EMELIE SCHEPP

Alter ego

De Fontein

Het bulderende water van de Strömmen was duidelijk te horen toen ik de verlaten machinekamer betrad en met de tas over mijn schouder naar de witte en grijze buizen liep. Daarachter bevond zich de ingang van een lange, smalle tunnel, die ik volgde tot hij zich vertakte. Er waren meer tunnels zoals deze, meer schuilplaatsen, maar de plek waar ik naartoe ging was de beste.

Ik pakte de tas steviger vast, sloeg af naar rechts en verhoogde mijn tempo. Mijn enthousiasme dreef me voort toen ik de deuropening in de verte zag. Ik liep de steile metalen trap af en deed de op batterijen brandende lampen aan die ik op de vloer van de kale betonnen ruimte had geplaatst. Het blauw-grijze licht was zwak, maar voldoende om de vrouw die in de grote water-tank zweefde te kunnen zien.

De voorkant van de tank was van glas, de bovenkant en de andere wanden waren van staal.

Ik zette de tas voorzichtig op de vochtige vloer terwijl ik naar de vrouw keek, liep naar de watertank, duwde mijn handen tegen het glas en bleef zo een tijdje staan. Ik keek bewonderend naar het bleke gezicht, de gestrekte armen en het haar dat rond haar hoofd golfde.

Ze keek naar me terug met verbazing in haar blik, alsof ze nu pas beseftte wie ik was.

Ze had het eerder opgegeven dan ik had verwacht, bij de bovenkant van de tank bevond zich nog een luchtbel en het water stroomde nog steeds naar binnen via de buis.

Ik liep naar het verroeste ijzeren draaiwiel en moest er stevig aan draaien om het water te laten stoppen. De stilte daalde in de ruimte neer.

De rode knop zat op de muur onder de trap. Ik drukte erop en voelde de vloer vibreren toen het water uit de tank begon te stromen.

Het duurde niet lang voordat ik de waterdichte deur kon openen en naar binnen kon gaan. Het lukte me niet om haar op te tillen, haar lichaam was veel te zwaar. In plaats daarvan moest ik haar naar de andere kant van de ruimte slepen, waar de tafel stond.

Met een enorme krachtsinspanning lukte het me om het dode lichaam op het ruwe, geveekte tafelblad te tillen. Ik kleepte haar uit, legde haar recht en strekte het natte haar uit haar gezicht.

Het zweet stroomde in mijn nek toen ik haar benen spreidde en haar geslachtsorgaan bekeek. Dit was het moment waarnaar ik het meest had uitgekeken en ik voelde mijn hartslag versnellen terwijl ik het scheermesje uit de tas haalde. Met effectieve en zorgvuldige bewegingen begon ik het donkere haar weg te scheren.

Toen ik klaar was haalde ik het scalpel tevoorschijn.

Het lemmet gleed soepel door de huid van de lies, sneed door weefsel en huid. Het bloed stroomde uit de wond op de tafel en vervolgens op de vloer.

Ik sneed langzaam in de binnenkant van het dijbeen en langs de knie naar de enkel.

Maandag

1

Het was stil geworden in de spreekkamer van de regionale kliniek voor forensische psychiatrie in Vadstena. Het enige geluid was afkomstig van de regen die hardnekkig tegen het raam kletterde.

Danilo Peña en de andere patiënten waren net wakker en zaten slaperig op de stoelen die in een cirkel waren geplaatst. Hij keek van de een naar de ander voordat hij zijn aandacht weer op Annie Rosvall richtte. De psycholoog met het rode haar had haar ene been over het andere geslagen. Haar rok kwam tot vlak onder haar knieën en haar blouse spande rond haar borsten. Ze had een knap gezicht en de blik in haar ogen was intens, alsof ze binnen in hem naar iets zocht.

‘Je was dus zeven jaar toen je ouders stierven?’ vroeg ze in een poging hem meer te laten vertellen.

‘Ja,’ antwoordde Danilo. Hij vervloekte het dat ze deze sessie zo vroeg in de ochtend had gepland. Weliswaar verafschuwde hij alles wat met groepstherapie te maken had, maar het was een zuivere marteling om nog voor acht uur vragen over zijn leven te moeten beantwoorden.

‘Wat gebeurde er?’ vroeg ze.

‘Heb ik dat niet verteld?’

‘Je hebt bijna niets verteld sinds je hier bent,’ antwoordde Annie.

‘Precies,’ zei de vrouw die rechts van Danilo zat. ‘Vertel op. Wat is er gebeurd?’

Ze heette Sophie Engman. Ze was vijftientig, had een dikke buik die over haar broek hing en geblondeerd haar dat op een suikerspin leek. Danilo wist dat ze in deze forensisch psychiatrische kliniek zat omdat ze in de instellingen waar ze grote delen van haar leven had doorgebracht meerdere keren had geprobeerd zelfmoord te plegen. De laatste keer had ze de kliniek in brand gestoken, waardoor twee personeelsleden voor de rest van hun leven getekend waren.

Hij zuchtte. 'Je zou kunnen zeggen dat het een... ongeluk was.'

Danilo wilde de waarheid niet vertellen, namelijk dat zijn ouders voor zijn ogen waren doodgeschoten toen hij een kind was.

Hij had samen met zijn vader en moeder en meerdere andere familieleden verstopt gezeten in een container. Ze waren de Atlantische Oceaan overgestoken naar Zweden om hun verdomde droom dat alles daar beter zou zijn na te jagen. Het werd erger.

Drie mannen wachtten hen op toen het schip het land naderde. Hij was een van de zeven kinderen die waren geselecteerd en nadat de ouders waren vermoord, waren ze naar een eiland gebracht dat ver buiten de kust van Norrköping lag. Daar waren hij en de andere kinderen opgeleid tot sluipmoordenaars met de opdracht een drugssyndicaat te beschermen. Ze hadden vechttechnieken geleerd, hoe ze met wapens moesten omgaan en hoe ze met of zonder wapens moesten doden. En ze hadden nieuwe namen gekregen. Die namen waren in de huid van hun nek gekerfd om hen eraan te herinneren wie ze vanaf dat moment waren en altijd zouden zijn.

In zijn nek was HADES gekerfd – de god van de dood – en hij deed geen enkele moeite dat te verbergen. Het liet hem volslagen koud wat er als kind met hem was gebeurd. Hij had het allemaal achter zich gelaten en zei tegen alle nieuwsgierige idioten dat de betekenis van de naam hun niets aanging.

'En daarna kwam je... ' Annie keek op haar papieren, '... in een pleeggezin terecht?'

'Zo ongeveer,' zei hij. Hij keek naar de grijze regenwolken achter het raam.

'Waren daar meer kinderen?'

Hij richtte zijn blik weer op haar. 'In het begin wel, maar later waren alleen zij en ik over.'

'Je hebt dus een zus?' vroeg de man die tegenover Danilo zat.

De meeste patiënten die psychofarmaca slikten werden zwaarder, maar Nils Andersson was daar een uitzondering op. Hij was mager als een lat en zijn knokige handen trilden. De bescheiden man had gehoorshallucinaties gehad en had zijn moeder opengesneden om de klok die in haar maag tikte tot zwijgen te brengen. De schizofrenie

was inmiddels onder controle en over een paar dagen zou hij naar de poliklinische behandeling worden overgeplaatst.

‘Ze is mijn zus niet,’ snauwde Danilo bij wijze van antwoord.

‘Natuurlijk niet, het spijt me,’ zei Nils. Hij glimlachte zenuwachtig naar de vierde patiënt in hun groep, Simon Norell, die zwijgend naast hem zat. Zijn onderlip hing naar beneden en zijn grove handen lagen op zijn schoot.

Annie hield haar hoofd schuin. ‘Maar ze was iemand met wie je bent opgegroeid?’

Danilo rechtte zijn rug. ‘Ja, maar we hebben helemaal niets met elkaar gemeen.’

‘Heb je contact met haar?’

‘Ik heb met niemand uit mijn jeugd contact.’

‘Hoe heet ze? Wil je ons dat vertellen?’

Hij schudde zijn hoofd. Hij wilde haar naam – Jana Berzelius – niet noemen. Hij wilde de psycholoog of de anderen in de kamer niet vertellen dat er in haar nek ook een naam was gekerfd: KER, de godin van de gewelddadige dood. Zij had er namelijk alles voor over om die naam te verbergen, werkelijk alles, wat hem bijzonder goed uitkwam.

Ze waren de enige kinderen die de tijd op het eiland hadden overleefd en hadden samen besloten om te vluchten, maar ze waren elkaar kwijtgeraakt. Zij had een ongeluk gekregen en toen ze in het ziekenhuis wakker werd had ze geen idee wie ze was, wat de naam in haar nek betekende en wat ze had meegemaakt. Vlak daarna was ze geadopteerd door voormalig procureur-generaal Karl Berzelius en toen ze ouder was had ze zijn voorbeeld gevolgd en was officier van justitie geworden.

Daarna waren de dromen teruggekeerd, ze was zich dingen gaan herinneren en had antwoord gewild op de vraag wie ze was geweest voordat ze was geadopteerd. Op een dag had ze in Danilo’s appartement gestaan, met haar kaarsrechte haar, haar merkjas en haar vragen.

Hij grijnsde bij de gedachte. Haar hele verschijning weerspiegelde een leven dat hij nooit had gekend. Alles was haar verdomme op een zilveren dienblad aangereikt, terwijl hij in het geweld was blij-

ven hangen en er geen idee van had hoeveel moorden hij gedurende de jaren had gepleegd.

‘Waar denk je aan?’ vroeg Annie.

‘Nergens aan,’ antwoordde hij kort.

‘Oké,’ zei ze. De intense blik doofde.

Hij wist wat ze wilde hebben. Antwoorden, beschrijvingen en verklaringen. Het was zo eenvoudig. Er was echter niets te vertellen. Hij dacht nooit aan het verleden, had al zijn gevoelens verdrongen vanaf het moment dat hij een voet op het eiland had gezet.

‘Je zult toch wel érgens aan denken?’ zei Sophie geïrriteerd.

‘Sophie,’ zuchtte Annie.

‘Maar dat doet Danilo altijd.’

‘Wat doe ik?’ vroeg hij geïrriteerd.

‘Je probeert eronderuit te komen. Elke keer.’

Danilo balde zijn hand tot een vuist. ‘Hoe weet jij dat verdomme?’

Sophie rolde met haar ogen. ‘Je voelt niets, vindt niets, denkt niets –’

‘Hou je bek!’ zei Danilo, waardoor Nils schrok.

‘Oké, oké,’ onderbrak de psycholoog hen. ‘Ik wil dat jullie allemaal stil zijn en een paar keer diep ademhalen.’

‘Waarom moet dat?’ vroeg Sophie.

‘Om de kracht te vinden om door te gaan. En je kent de regels, Sophie. Tot we hier klaar zijn ben ik, en alleen ik, degene die vragen stelt.’

Charles Olsson fietste snel op zijn zwarte mountainbike door de ijskoude regen. Het kostte hem maar een paar minuten om bij het Hol te komen. Dat lag vlak naast de rivier de Motala, of de Strömmen, zoals iedereen de rivier die door Norrköping stroomde noemde.

Hij had geen idee waar de verlaten plek vroeger voor was gebruikt. Hij wist alleen dat het tegenwoordig een opslagplaats voor sigaretten en drank was en dat het zijn naam te danken had aan het feit dat het onder de grond lag, net als een konijnenhol.

Kevin was er al. Dat nam Charles in elk geval aan, omdat de blauwe fiets van zijn klasgenootje in het natte gras lag, bij de struiken die de ingang bijna bedekten. Kevin was net zo oud als hij, veertien, maar was minstens tien centimeter langer en tien kilo zwaarder. Hij

had ook harde vuisten en gebruikte die vaak om op het schoolplein respect af te dwingen. Charles deed er alles aan om geen pak slaag van hem te krijgen en daarom had hij ja geantwoord toen Kevin hem belde om te vragen of hij hem kon helpen om nieuwe sigaretten te halen.

Hij gooide zijn fiets naast die van Kevin op de grond, schoof de struiken voor de ingang van het Hol opzij en riep in de donkere afgrond: 'Hallo?'

Zijn stem echode.

Met tegenzin deed hij de natte rugzak af, gooide die in de opening en klom via de ijzeren traptreden naar beneden.

De bedompte lucht van vocht en viezigheid sloeg hem tegemoet. Het was beneden vreemd stil, alleen het ruisen van de rivier was te horen. En het was verschrikkelijk donker.

'Kevin?' riep hij.

Zijn stem echode weer, maar klonk nu anders. De duisternis maakte hem bang.

Hij haalde zijn mobiel zenuwachtig tevoorschijn en verlichtte de wanden en de vloer van de ondergrondse tunnel die voor hem lag. Maar wat dacht hij eigenlijk te zullen zien? Vampiers? Spoken?

Charles schudde zijn hoofd om zijn gedachten, pakte de rugzak en begon te lopen. Nu pas zag hij dat de deur helemaal achterin open was. Was Kevin daar? Maar waarom gaf hij dan geen antwoord?

Toen hij bij de deuropening was stak hij zijn mobiel naar binnen en verlichtte de ruimte. Die was leeg. Op dat moment beseftte hij dat er iemand anders in het Hol kon zijn. Een vreemde.

Charles kreeg het ijskoud. Als hij de sigaretten had gevonden zou hij zo snel mogelijk van deze griezelige plek verdwijnen.

Hij zag een roestig peperkoekblik op de bodem naast de wand liggen, ging op zijn knieën zitten en begon erin te zoeken. Een aansteker, een schaar en...

Achter hem klonk een zwak geluid.

Hij verstijfde en het haar in zijn nek ging overeind staan.

Langzaam draaide hij zich naar de deuropening, keek omhoog en gaf een schreeuw toen hij een gezicht met starende ogen zag. 'Jezus, wat laat je me schrikken!'

Kevin grijnsde naar hem, zodat zijn scheve tanden zichtbaar werden. 'Dat was de bedoeling ook,' zei hij. 'Waarom zit je op de vloer?'

'Ik zoek sigaretten.'

'Je dacht toch niet dat die in dat blik zouden zitten? Dan kan iedere idioot ze vinden. Ik verstop ze altijd boven op een buis bij het plafond. Ga mee.'

Charles ademde opgelucht uit toen ze via de ijzeren trap omhoogklommen en het Hol uit liepen. Op het moment dat hij zijn natte fiets van de grond pakte besloot hij dat dit de laatste keer was. Hij zou hier nooit meer naartoe gaan.

De spaken maakten een gelijkmatig gonzend geluid terwijl ze hun fietsen de helling naar de rivier af duwden. Ze liepen naast elkaar langs de Dragsbrug en de industriële gebouwen.

Toen ze bij de restanten van het afgebrande restaurant Kopparrhammaren waren, sloegen ze weer af naar het water. Kevin gooide zijn fiets op de oever en haalde een pakje sigaretten uit zijn zak. Hij opende het, tikte er twee sigaretten uit en hield Charles er een voor. 'Alsjeblieft. En bedankt voor de hulp.'

'Ik heb niets gedaan,' antwoordde hij. Hij bracht de sigaret met trillende vingers naar zijn mond en durfde niet te zeggen dat hij nog nooit had gerookt.

'Dat weet ik,' zei Kevin. Hij stak de sigaret voor hem op. 'Ik reken erop dat je dat voortaan wel doet.'

'Wanneer dan?'

'Als je voor me gaat verkopen.'

Charles wist dat hij blijdschap over de opdracht moest voelen, maar dat was niet zo. In plaats daarvan nam hij een veel te diepe trek. Zijn maag draaide meteen om, hij liet zijn fiets los en boog zich over het rivierwater.

Terwijl hij hoestend en kokhalzend op de oever stond zag hij iets vreemds. Een paar meter bij hem vandaan stak een lichte bal boven het wateroppervlak uit. Nee, het was geen bal, dacht Charles. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes.

'Wat is er verdomme met jou aan de hand?' vroeg Kevin achter zijn rug.

Charles gaf geen antwoord. Hij staaarde naar het ronde voorwerp in het water.

Hij wist het ineens heel zeker. Het was geen bal. Het was een hoofd.

Jana Berzelius liep de trappen op naar het Openbaar Ministerie, dat op de zevende verdieping van het lichtbruine kantoorgebouw in het centrum van Norrköping was gevestigd. Haar donkere haar sloeg tegen haar schouders en de zwarte leren aktetas was zwaar.

Toen ze de overloop van de tweede verdieping had bereikt zag ze plotseling een blonde man met een strakke broek en een groen sportjack die van haar afgekeerd stond. Ze bleef abrupt staan.

Was dat Per?

De man draaide zich om. Jana's schouders ontspanden toen ze besepte dat hij het niet was, maar een fietskoerier die voor de deur van een administratiekantoor stond en binnengelaten wilde worden.

Hij glimlachte opgelucht naar haar. 'Moet je hier zijn?'

Ze schudde haar hoofd en hoorde hem vloeken, waarna hij de trappen af rende.

Jana dacht aan Per terwijl ze langzaam de trappen op liep. De voormalige officier van justitie was de enige met wie ze was omgegaan en de enige om wie ze echt had gegeven. Ze hadden afspraken buiten het werk gemaakt, waren uit eten geweest en hadden gepraat. Langzaam maar zeker had hij haar zover gekregen dat ze zich voor hem openstelde en had hij haar geregelde bestaan waarbij ze zich prettig voelde doorbroken. Het was hem zelfs gelukt om haar zijn favoriete sport – tennis – te laten proberen.

Acht maanden geleden had hij echter een eind aan hun relatie gemaakt en omdat Jana wist wat het probleem was, kon ze niet stoppen met nadenken over de reden van zijn besluit.

Per was in dezelfde periode gestopt met zijn baan bij het Openbaar Ministerie en was gaan werken bij een van de meest vooraanstaande advocatenkantoren van de stad. Ze had hem meerdere keren tussen de aanwezigen in het kantongerecht gezien en hij had haar waarschijnlijk ook gezien, maar ze hadden niet met elkaar gepraat, hadden elkaar niet eens begroet.

Jana werkte haar hele volwassen leven al als officier van justitie.

Het was vanzelfsprekend geweest dat ze in de voetsporen van haar vader zou treden. Hij zou het nooit geaccepteerd hebben als ze een andere loopbaan had gekozen. En hoewel ze haar werk niet zelf had gekozen, had ze er altijd van gehouden, dacht ze terwijl ze de zevende verdieping bereikte en bij het Openbaar Ministerie naar binnen ging.

‘Jana?’

Ze keek op en zag haar chef gekleed in een donkergrijs kostuum aan het eind van de gang staan.

‘Ik moet met je praten,’ zei Torsten Granath met een ernstige blik in zijn ogen.

‘Waarover?’

‘Het is beter als we dat in mijn kantoor bespreken.’

‘Kan ik een minuut de tijd krijgen om mijn jas uit te doen?’

‘Je krijgt er twintig,’ antwoordde Torsten.

Inspecteur Henrik Levin had een warme beker koffie in zijn handen en keek uit het natte keukenraam van zijn woning in de villawijk Smedby. Meerdere mensen reden gestrest in hun auto langs, op weg naar school of naar hun werk. Hun gezichten waren net zo somber als het aprilweer. Henrik draaide zich om naar zijn zoon Vilgot, die in zijn kinderstoel met een boterham speelde.

Meteen daarna hoorde hij Felix en Vilma kibbelen over wie het eerst onder aan de trap was geweest. Terwijl hij naar hen riep dat ze geen ruzie moesten maken, morste Vilgot melk op de keukenvloer. Het gezicht van zijn jongste begon te stralen en hij veegde de half opgegeten boterham heen en weer door het witte vocht dat op het blad van de kinderstoel was beland.

Henrik zette zijn koffiebeker met een zucht neer, trok een paar vellen keukenpapier van de rol, veegde de melk op en gooide het papier in de afvalbak.

‘Kun jij Vilgot vandaag naar de crèche brengen? Dan breng ik Felix en Vilma naar school.’ Emma was de keuken in gekomen om het restant van de maaltijd van de vorige avond te pakken, dat ze in een lunchbox had gestopt. Hij begon de nieuwe gewoonten van zijn vrouw net te leren kennen nadat ze ruim een jaar ouderschapsverlof

had gehad en thuis was geweest met Vilgot. Ze droeg een zwarte broek en een gebreid vest, had haar haar opgestoken en zich opge maakt. Hij vond het heerlijk om haar weer in haar rol van schooldecaan te zien.

‘Natuurlijk,’ antwoordde hij.

Ze pakte de lunchbox van de bovenste plank in de koelkast. ‘Ik weet niet hoe de kinderen naar school moeten komen als ik naar het congres ben.’

‘Je bent maar twee nachten weg. Maak je daar niet druk over, dat regel ik. Hoe laat vertrek je woensdag?’

‘De trein vertrekt om twee uur ‘s middags.’

‘Ik kan je een lift naar het station geven.’

Emma glimlachte en liep naar hem toe. ‘We zitten dagenlang opgesloten in de congreszaal, dus dacht ik dat het fijn zou zijn om er naartoe te wandelen.’

Ze zette de lunchbox neer, legde haar hand in zijn nek, drukte haar lippen op de zijne en zei dat ze hem zou missen.

‘Ik zal jou ook missen,’ fluisterde hij terug.

Ze streelde haastig met haar hand over zijn schouder met het litteken dat een herinnering was aan de gebeurtenissen op het bouwterrein in Ljurafältet. Hij was neergeschoten toen hij een ontvoerd jongetje probeerde te redden en wilde niet nadenken over wat er had kunnen gebeuren als de kogel zijn borstkas had geraakt.

Vlak daarna waren ze met het gezin op vakantie naar Thailand gegaan. Daar had hij beseft dat het inderdaad mogelijk was om zijn werk te vergeten en zijn dagen te vullen met zwemmen, eten en seks met Emma als de kinderen sliepen.

Henrik glimlachte toen hij eraan dacht hoe heerlijk ze het samen hadden en hoe gelukkig ze waren. Hij had alleen nog het onderzoek naar de dood van de vrouw die twee dagen geleden in de Strömmen was gevonden, zei hij tegen zichzelf. Daarna zou hij minder gaan werken en meer tijd aan zijn gezin besteden. Hij was de veertig inmiddels gepasseerd en had dat Emma al veel te vaak beloofd.

Hij streek een haarlok van haar voorhoofd. ‘Wat wil je voor je verjaardag hebben?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Daar heb ik nog niet over nagedacht.’

‘Over minder dan twee weken word je negenendertig. Je moet me helpen door me in elk geval een hint te geven over wat ik moet kopen.’

‘Je hoeft niets te kopen. Ik ben nog steeds dolblij met de armband die je me vorig jaar gegeven hebt,’ zei ze terwijl ze aan de zilveren armband rond haar pols frunnikte. ‘Het is voldoende om met ons hele gezin bij elkaar te zijn, oké?’

‘Oké,’ antwoordde hij met een knikje.

Ze zocht onder het aanrecht naar een zak om haar lunchbox in te stoppen. ‘En nu moet ik me haasten. De vergadering met de jeugdleiders begint zo meteen en mijn chef stelt het waarschijnlijk niet op prijs als ik laat ben.’

Henrik liep naar Vilgot toe, die nog steeds met zijn natte boterham speelde. ‘Kom, jochie. Je mag vandaag met je vader mee.’

Op het moment dat hij zijn zoontje uit de stoel tilde, ging zijn mobiel over. De naam van de onderzoeksleider verscheen op het scherm en Henrik klemde zijn mobiel tegen zijn schouder.

‘Waar ben je?’ vroeg Gunnar Öhrn toen hij had opgenomen.

‘Thuis.’

‘Ik wil dat je meteen naar Kopparhammaren gaat.’

‘Waarom?’ vroeg Henrik. Hij had Vilgot op één arm en probeerde zijn mobiel niet te laten vallen. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Er is alarm geslagen over een nieuw lijk in de Strömmen.’

Henrik keek blinkbaar met een veelbetekenende blik naar Emma, want ze zuchtte, pakte Vilgot van zijn arm en zei: ‘Ga mee, jochie. Je mag vandaag met máma mee.’

Lees verder in *Alter ego*

Van Emelie Schepp verschenen:

Memento

Narcotica

Post mortem

Postuum

Alter ego

Eerste druk oktober 2019

Oorspronkelijke titel *Broder Jakob*

Copyright © 2019 by Emelie Schepp

First published by HarperCollins Nordic, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

The moral right of Emelie Schepp to be identified as the author of this work has

been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Corry van Bree

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © Mariesol Fumy / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4564 3

ISBN e-book 978 90 261 4565 0

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsofname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.